

РЕШЕНИЕ

№ 24897

гр. София, 26.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Мария Стоева

Елена Попова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8250** по описа за **2024** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С решение № 2948 от 21. 06. 2024 г. по НАХД № 14519 / 2023 г. на Софийски районен съд, НО, 15 състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-025373 от 09. 12. 2021 г., издадено от началник на група в отдел „Пътна полиция” (ОПП) – СДВР, с което на А. Д. М., за нарушение по чл. 174, ал.3, пр. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание “лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца” и глоба в размер на 2000 лв.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от пълномощник на М., в която се моли решението да бъде отменено като неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява. С писмена молба процесуалния му представител поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноските по делото.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна

страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с административно-наказателната преписка, както и събраните в хода на съдебното следствие.

Пред настоящата инстанция не са представени доказателства свързани с касационните основания.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд.

Установено е, че на 28. 11. 2021 г., около 03.55 часа, в [населено място] на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят А. М., управлявал лек автомобил БМВ Х6 Д. 40Д с рег. [рег.номер на МПС], като при извършена проверка водача отказва да бъде изпробван с техническо средство DRUG TEST 5000 ARKD-0049 за наличие на наркотични вещества или техните аналози. Издаден е талон за изследване за ВМА и са връчени 7 бр. стикери, като лицето не е дало кръв.

На същата дата - 28. 11. 2021 г. на жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, в който нарушението било квалифицирано, като такова по чл. 174, ал. 3, пр.2 от ЗДвП.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 21-4332-025373 / 09. 12. 2021 г. от началник група в отдел „Пътна полиция” - СДВР.

Описаната фактическа обстановка е потвърдена от актосъставителя Б. Г. и свидетелите Б. Б. и А. С., като последния е съставил и докладна записка по случая. Показанията им са кредитирани от въззивния съд като ясни, убедителни и съответстващи на приложените и приети от съда писмени доказателства. Събраният доказателствен материал, чрез показанията на полицаите, подкрепя изцяло изложеното в АУАН.

Въз основа на така събраните доказателства, СРС е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на М. е ангажирана правилно, като наказващият орган е отчел обществената опасност на конкретното нарушение.

Решението на въззивния съд е правилно.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са изводите на СРС, че АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат всички изискуеми съгласно ЗАНН реквизити. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН е посочена нормата, която е нарушена – чл. 174, ал. 3 от ЗДвП: „Водач на моторно превозно средство,

трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв.“ Хипотезата на посочения за нарушен текст от ЗДвП е доказана от събраните свидетелски показания и писмени доказателства. Нарушителят е разбрал в извършването на какво нарушение е обвинен, поради което не е нарушено правото му на защита.

Доводите на жалбоподателя, залегнали в касационната жалба за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на АУАН, респ. на НП и в този смисъл, пропуск от страна на въззивния съд да изследва същите, настоящия касационен състав не споделя.

Не са налице нарушения свързани с установяване и налагане на наказанието, както се твърди в жалбата, тъй като АУАН е съставен на 28. 11. 2021 г. – когато е и извършено нарушението, а НП на 09. 12. 2021 г., като напълно са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

Неоснователни са и доводите (изцяло бланкетни) за допуснати нарушения при установяване на нарушението.

Установената фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна нарушението по чл. 174, ал.3, пр. 2 от ЗДвП, предмет на административнонаказателното обвинение. Касаторът е управлявал МПС и към момента на поканата да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, но е отказал.

В същото време, фактът на управление на автомобила от страна на жалбоподателя безспорно е доказан въз основа на съставената докладна записка и свидетелските показания на полицаите Б. и С., които са очевидци на случая.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. От страна на жалбоподателят не е оборена материалната доказателствена сила на акта, като освен това не са изложени никакви възражения при връчването на АУАН, нито в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Противно на доводите в касационната жалба, правилно е установено както фактическата обстановка, така и времето и мястото на извършеното нарушение, които са коректно посочени в АУАН и в НП.

В конкретния случай, закона не изисква да бъде установена употребата на упойващи вещества (нещо което няма и как да стане след като водача отказва), а единствено и достатъчно условие е, да е налице отказ на съответния водач да се подложи на проверка.

Абсолютно несъстоятелни са доводите в касационната жалба, че постановеното решение е бланкетно и поставяло в невъзможност страната да разбере волята на съда. Точно обратното, съдебното решение на въззивния съд е изключително подробно и добре мотивирано, като съдът е отговорил на всички възражения посочени в жалбата. Касационната инстанция намира за неоснователни и доводите в касационната жалба за маловажност на нарушението.

От страна на районния съд е извършен подробен анализ на нормата на чл. 28, ал. 1 от ЗАНН и нейната неприложимост в случая, които доводи касационната инстанция споделя изцяло. Предвид зачестилата употреба на наркотици от водачи на МПС,

отказът да бъде тестван, показва значителна степен на обществена опасност на деянието и с оглед наличието на други нарушения на водача правилно е прието, че случая не може да бъде приет за маловажен.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, съобразно чл. 218, ал. 1 от АПК, настоящият състав счита, че касационната жалба е изцяло неоснователна.

Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Процесуалните права на страните не са ограничени и нарушени, а решението е подробно мотивирано, противно на изложените в касационната жалба доводи. Не се констатира твърдяната материална незаконосъобразност, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Този изход на спора обуславя основателност на претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.63д, ал.4, вр. ал.1 и ал.5 ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд София - град -XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2948 от 21. 06. 2024 г. по НАХД № 14519 / 2023 г. на Софийски районен съд, НО - 15 състав.

ОСЪЖДА А. Д. М. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.